

Поетія

Олена МАМЧИЧ

Народилася в Чернігові. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Кандидат педагогічних наук, доцент, завкафедри мов і методики їх викладання Чернігівського національного педагогічного університету імені Т. Г. Шевченка. Відмінник освіти України. Автор численних наукових публікацій, 40 поетичних антологій, шести поетичних збірок. Редактор, перекладач. Член обласної літературної спілки «Чернігів». Керівник обласної літературної студії «Гарт». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України».

МОЛИТВА ДО СОНЦЯ

* * *

Небесна Сотня... Вічність над Майданом... Жалобні крила вітру і дощів... Бажали жити, слави не жадали, не чули серцем красномовних слів... Блаженна доля Вас усіх спіткала, відчули біль буття, чужий і свій, і під зірками зоряних хоралів злетіли душі бранців смерті у сувій... Небесна Сотня... Ви святі і грішні, у час важкий країни злидарів заради поколінь, прийдешніх і колишніх, пішли... в ім'я любові, віри та надій... Але Ви з нами... У піснях і думках з небес мрійливих взимку й навесні прокляттям куль із кров'ю, болем, сумом ще завітаєте у наші дні і сни... Вас не забудемо... В слюзі наївно чистій попросимо всепрощення у Вас за те, що відійшли під сонце променисте нетореним шляхом без гніву і прикрас...

В обійми янголів потрапили з повітрям, ми ж на Землі помолимося за Вас, і молоде, зелене, сильне віття зупинить на хвилину плинний час...

Я – білий подих бузковий під вітром весни і тепла, я – сірий твій біль мармуровий без ніжності й злагоди зла, я – поштовх рухливої долі у зашморзі чесних надій, стежина буремного поля, окраєць нескривджених мрій, я – зброя словесного бруду і кров металевого дня, сльозинка байдужого люду в дарунок безкрилим вогням, я – крихта і світ одночасно, спокута і гріх молитов, миттєвість і вічність негласна, свобода і важкість оков... У сказі блаженного часу шляхетних яскравих чеснот, країно моя сивовласа, я – твій безпорадний народ...

* * *

Не зрадити, злюбивши сіру хвилю, без роду-племені сховатись у сувій, куди злітають віковічні сили, зламавши шлях в небесний чорнопрний. Благослови, подавши міцну руку всім тим, хто хоче волі до життя, лунає день, долаючи біль звуків на спомин душ, не знавши каяття. Кати панують і женуть щосили народ бездольний у лихі часи, але земля готує їм могили, а небо чує вільних голоси. Вони лунають всупереч неволі, розбудять нас, забутих і німих, майбутнє славне опанує долі всіх скривджених і пам'яттю чужих...

* * *

У янголів – свої закони, і душі їх – небесний дім, а наші душі – сіра зона, земельки чорної уклін. У небуття ідуть солдати під стогін гуркоту гармат, і кров'ю ллються автомати – безжальних днів сталевий град. Брутальне пекло перемир'я, де ворог ворогу не брат, і зайві порошу зусилля: чужинець-воїн – дикий кат. Ви – діти наші і онуки, солдати волі, жаху зла, приречені пізнати муки в обіймах дикого жала. Ви – віра наша і надія, і миру щирого весна, небесне сонце – світла мрія... Нетлінні ваші імена...

* * *

Сорок відтінків суму, сорок невчасних днів, сорок відбитків глуму, сорок гірких гріхів, сорок бажань зотлілих, сорок таємних тем, сорок погод немилых, сорок чужих богем, сорок питань на згадку, сорок проклятих діб, сорок залізних ґратів, сорок зухвалих схиб... У сорок відтінків суму виписане наше буття... Сік електричного струму – проща... Тільки не я...

* * *

Ти, земле, – чорний оксамит, безрадосте моя, ти – скеля, мармур чи ґраніт, а все ж – моя земля. Тебе палили і пекли прокляті всіх мастей,

і не водицею текла сльоза з твоїх очей. Горіла у вогні печей, страждала повсякчас в промовах бісових ідей, що таврували нас. Та з-під брехні земля жива, і знову – час такий, що захлинаються слова під мудрим поглядом твоїм...

* * *

Як дощ безвинний, у снігах чужих туманів сон опиниться далеко там, де свавілля грішних та сліпих в роках вітрами зупиняє спеку. Коли байдужість перемкне поріг на перехресті очманілих жестів, – поклич мене полоном диких криг, знов обдуривши жадібність безчестя...

* * *

На бездоріжжі серцю заманеться знов озирнутись на минулі дні – бездонна пам'ять кригою здається, полоном вітру – снігові вітри. Під гомін весен усміхнеться небо, голубка біла з миром прилетить, життя неспіле, вже дощам не треба лякати сонце хмарою століть...

* * *

Чужа країно цінностей примарних, ти заблукала безвістю шляхів була колись премудра, чиста, гарна і чула солов'їний вічний спів... Тож де твої неспалені світанки, дощі звичайні з кришталю води, вітрила мрій на батьківському ганку, надії квітка з вірою на «ти»? З колін підводься, розпрямивши спину, і щирий погляд надішли зіркам! О Земле, ти ніколи не загинеш, і серце шире я тобі віддам...

* * *

Маленька хатка в сонечка під боком, краєць хліба, кухоль з молоком мій краю милий, краю синьоокий в рожевих мальвах під моїм вікном. Я йду від тебе і до тебе повертаюсь, сумую часто в перехрест'ї доріг, і світлим ранком знову я вітаю долівку рідну й батьківський поріг. Летять роки, як журавлі, за обрій, ви всі – мої, як друзі й вороги, шумлять вітри, зухвалі і хоробрі, та ще життя – до щастя і снаги. Тож будем разом в чистоті і вірі стрічати сонце в сивині дощів, любов'ю пестити свої надії і знов приймати вічну мудрість днів...

* * *

Шановне панство, вічні українці, нащадки нації, народу від селян, ви на землі своїй – чи рідні, чи чужинці, чи залишки від доль своїх мирян? Чому так живемо або ж існуємо: минуле – на прокльонах повсякчас, а у розмовах мужності вируємо, насправді ж проклинає дійсність нас. Ми

зрадили весну свою і осінь, майбутнє темне в вікна загляда, і вітер щиро-сердий долі косить, немає миру там, де йде війна. А вихід є. Без сварок і сваволі на крилах мрії пісня зазвучить, серця відкрийте, очі бачать волю в обіймах сонця вічності молитв.

* * *

Спаплюжив час рахунки за ідеї, гуркоче вітер в пасмах днів лихих, країно мила, залишаюся твоєю в рядках книжок, знайомих і чужих. Мій біль нестерпний за твою неварту долю, за галас бруду, за обійми пустоти, за те, що ти дала нарешті волю не тим, хто мав з тобою поруч йти. Ти обізналась, опинившись раптом не там, де сонце обіймає день, не там, де сонце красномовним гаптом лінчує бранців вічністю ідей. Приречена пройти шляхи незнані, провини мужньо взявши на плече, свою зневіру правдою здолаєш, відкривши душі праведним ключем...

* * *

Від безнадії серце спорожніло і пам'ять мов заснула вічним сном, моя держава важко захворіла, і тільки в обіцянках – той підйом. Вмирають села – то земля вмирає, хоча ще може волю народить, ідемо стежкою, від пекла і до раю, в облуді слів безпомічних століть. Забули Бога, – він за нами стежить, – кромсає час незграбних злидарів, і, мов блаженних, нас життя мережить, і від безсилля світ немов зомлів. Покиньте, вірні, лайки і прокляття, один до одного схиліть свої чола, ми, українці, – віковічні браття, ти, рідна земле, крила нам дала...

* * *

Ми залишаємось людьми завжди, в усьому, і воля наша – сизокрилий птах – летить крізь хмари, не відчувши втоми, під щирим сонцем, вічним в небесах. Відчує серце, як дощі зневіри благають повернути кроки днів, як час гортає душі сиво-сірі і не лунає віковичний спів. Прокинеться сумління, віра в слово все переможе на святій землі, ми до свободи вже давно готові і вірний шлях прокладемо в імлі. І згасне ніч, і день народить весни, зрадіє світ від посмішок дітей, і знову правда в очі гляне чесно, без воєн і оманливих ідей...

м. Чернігів